

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **M. L.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2017, č. j. KUZL-41277/2017-2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci ze dne 30. 4. 2019, č. j. 72 A 63/2017 – 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Valašské Meziříčí ze dne 11. 5. 2017, č. j. MěÚVM 49603/2017, byl žalobce uznán odpovědným za spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za který mu byla uložena pokuta ve výši 3 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Přestupku se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla registrační značky X v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť blíže neustanovený řidič s tímto vozidlem dne 12. 10. 2016 ve 21:13 hod. na pozemní komunikaci v místě Hrachovec, poblíž mateřské školy na silnici č. III/01873 v obci Valašské Meziříčí, místní části Hrachovec, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 20 km/h a více, přičemž v daném místě byla stanovena nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/h. Vozidlu byla v tomto místě naměřena rychlost 75 km/h (po odečtu odchylky 3 km/h). Žalovaný podané odvolání žalobce v záhlaví citovaným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[2] Krajský soud podanou žalobu zamítl. Za důvodnou nepovažoval námitku, podle které nebylo měřeno automatizovaným prostředkem bez obsluhy. Soud se neztotožnil ani s námitkou, podle které zákon č. 183/2017 Sb. zrušil § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, a s námitkou žalobce týkající se uložené sankce. Neztotožnil se ani s názorem žalobce, že ve věci byla dána překážka věci zahájené. Krajský soud nesdílel ani názor žalobce, že v napadeném rozhodnutí chyběl odkaz na přestupek, jehož znaky jednání vykazovalo.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel argumentoval tím, že nebylo prokázáno, že bylo měřeno automatizovaným prostředkem bez obsluhy. Správní orgán tento problém nevymezil, ačkoliv jde podle stěžovatele o pojem neurčitý, ani neuvedl, jakým typem rychloměru bylo měřeno. Krajský soud tuto námitku nevyhodnotil správně, pokud poukázal na dokumenty obsažené ve správním spise, z nichž tato skutečnost plyne, neboť z celého rozhodnutí není patrné, o jaký typ rychloměru se mělo jednat.

[5] Stěžovatel dále namítal, že ke dni rozhodování správního orgánu neexistovala skutková podstata „správního deliktu provozovatele vozidla“. Namítal, že měl být projednáván „přestupek provozovatele vozidla“. Krajský soud se však k námitce nijak nevyjádřil a zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

[6] Stěžovatel nesouhlasil ani s výší uložené sankce. Správní orgán se pohyboval v sankčním rozmezí od 2 500 Kč do 5 000 Kč, přihlédl k polehčujícím okolnostem, ale neshledal žádnou okolnost přitěžující; uložil přitom sankci 3 500 Kč. Podle stěžovatele posoudil také tuto otázku krajský soud nesprávně. Stěžovatel argumentoval tím, že žalovaný nemohl úvahu ohledně sankce doplnit za správní orgán prvního stupně, ale je nutné přihlédnout právě k prvostupňovému rozhodnutí. I pokud by však k odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného přihlédl, nesouhlasil s tímto odůvodněním ohledně výše uložené sankce. Nesouhlasil s tím, že by mu mělo být kladeno k tíži, že rychlost byla překročena v zastavěném území, neboť pokud jde o překročení rychlosti v obci, je zastavěné území definičním znakem.

[7] Podle stěžovatele byla ve věci dána překážka věci zahájené, neboť správní orgán zahájil přestupkové řízení vůči řidiči, a aniž by bylo takové řízení zastaveno, zahájil následně řízení proti provozovateli. Také tuto otázku považoval za nesprávně vyhodnocenou krajským soudem. Správní orgán věc odložil, což však nemá stejné účinky jako zastavení řízení; vzhledem k tomu, že toto řízení nebylo ukončeno, byla dána ve věci překážka věci zahájené.

[8] Stěžovatel argumentoval tím, že výrok rozhodnutí nebyl zákonný, neboť v něm chyběl odkaz na ustanovení, které měl porušit. Správní orgán poukázal toliko na porušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, avšak pouze z tohoto odkazu nebylo možné určit,

pokračování

o jaké protiprávní jednání v projednávané věci šlo. Podle krajského soudu bylo dostatečné, že odkaz byl uveden v odůvodnění rozhodnutí; s tímto názorem stěžovatel nesouhlasil. K tomu odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46.

[9] Stěžovatel také nesouhlasil s vyvěšením svých údajů a údajů o svém zástupci na stránkách Nejvyššího správního soudu.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal ji napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížnosti uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti. Stěžovatel namítal, že krajský soud se nijak nevyjádřil k námitce, podle které ke dni rozhodování správního orgánu neexistovala skutková podstata „správního deliktu provozovatele vozidla“ a měl být podle něj projednáván „přestupek provozovatele vozidla“. S touto námitkou Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Krajský soud se k této námitce vyjádřil v bodě 49. a násl. napadeného rozsudku, přičemž nesouhlasil s tím, že zákon č. 183/2017 Sb. zrušil § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Krajský soud v této otázce správně odkázal na judikaturu zdejšího soudu (srov. k tomu např. rozsudek ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018 - 49, bod [33] a násl., nebo rozsudek ze dne 28. 11. 2019, č. j. 9 As 130/2018 - 41, bod [15] a násl.). Námitka není pro uvedené důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s námitkou, podle které nebylo prokázáno měření automatizovaným prostředkem bez obsluhy. Krajský soud v napadeném rozsudku zcela správně poukázal na obsah správního spisu a jednotlivé dokumenty, z nichž je zjevné, že se jednalo o měření automatizovaným prostředkem používaným bez obsluhy; tuto skutečnost ostatně uvedl také správní orgán prvního stupně v prvostupňovém rozhodnutí (srov. str. 2 a 3 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) a rovněž žalovaný (str. 2 a 4 napadeného rozhodnutí žalovaného). V obou citovaných rozhodnutích je popsán konkrétní typ rychloměru, jímž bylo měřeno, a je uvedeno, že bylo měřeno v automatizovaném režimu. Tato skutečnost je zřejmá také z pořízené fotografie z rychloměru a z oznámení podezření ze spáchání přestupku. Stěžovatel proto mylně uvedl, že nic takového ve správním rozhodnutí uvedeno nebylo. K pojmu „automatizovaný prostředek používaný bez obsluhy“ se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018 - 70. Nejvyšší správní soud pak v souladu se svou ustálenou judikaturou uvádí, že nebylo třeba, aby správní orgány tento pojem v rozhodnutí podrobně interpretovaly, neboť se jedná o pojem technický, který byl již vícekrát judikaturou vyložen (srov. k tomu také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2019, č. j. 2 As 291/2018 - 43). Stěžovatel nadto ve správním řízení průběh měření nezpochybnil a neuvedl ani své pochybnosti ohledně použitého rychloměru. Ve

správním řízení tedy nebylo o správnosti měření a také o jeho průběhu pochyb. Námitka není důvodná.

[14] Krajský soud podle stěžovatele nesprávně vyhodnotil také námitku týkající se výše uložené sankce. Nejvyšší správní soud s touto námitkou nesouhlasí. Žalovaný při určení výše sankce přihlédl k tomu, že k překročení rychlosti došlo v blízkosti mateřské školy, v husté zástavbě obytné čtvrti, u zastávky MHD a současně nedaleko hasičské zbrojnice. Konstatoval, že se jedná o místo, kde je vysoké riziko možného střetu s chodcem nebo vyjíždějícím hasičským vozem či autobusem MHD. Přihlédl také k tomu, že překročení rychlosti i po odečtu metrologické odchylky bylo minimálně o 5 km/h vyšší než oproti minimální hranici pro tento skutek. Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s jednou námitkou stěžovatele týkající se výše uložené pokuty. Rozhodnutí žalovaného tvoří jeden celek s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, který popsal také polehčující okolnosti. Sankce byla přitom uložena pod polovinou zákonné sazby. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že správní orgány jasně vymezily přitěžující a polehčující okolnosti a výše pokuty ob stojí. Námitka, podle které nelze považovat za přitěžující okolnost to, že přestupek byl spáchán v zastavěné oblasti, je dezinterpretací napadeného rozhodnutí, neboť jak bylo uvedeno shora, žalovaný přihlédl k celé řadě přitěžujících okolností a k tomu, že přestupek byl spáchán „v husté zástavbě“ obytné čtvrti. To, že stěžovatel s touto výší pokuty nesouhlasí, nemůže nijak ovlivnit posouzení dané věci. Nejvyšší správní soud proto nepovažoval námitky za důvodné.

[15] Co se týče námitky, podle které byla dána překážka věci zahájené, ani s touto námitkou zdejší soud nesouhlasí. Správní orgán prvního stupně učinil kroky ke zjištění skutečného pachatele přestupku a i přes svou řádnou procesní aktivitu se této osoby nedobral. V nyní posuzované věci byl sice stěžovatelem jakožto provozovatel vozidla oznámen údajný řidič, správní orgán prvního stupně však při ověřování údajů totožnosti této osoby zjistil, že tato osoba není vedena v žádné evidenci a zjistil také skutečnost, že totožní zástupci, jako v nyní projednávané věci, jméno uvedené osoby užívají opakovaně v případě různých provozovatelů napříč celou republikou (ačkoli se pokusil správní orgán zahájit s tímto údajným pachatelem přestupku správní řízení, pro uvedené se nepodařilo skutečného pachatele vypátrat a řízení zahájeno nebylo). Správní orgán prvního stupně proto věc usnesením ze dne 22. 3. 2017, č. j. MěÚVM 33036/2017, odložil, aniž by zahájil řízení s pachatelem přestupku. Správní orgán zcela správně naplnil podmínku učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 5 (dříve odst. 4) zákona o silničním provozu a věc následně odložil, neboť se mu nepodařilo zjistit pachatele přestupku. Podle citovaného ustanovení platí, že po tom, co správní orgán tyto nezbytné kroky učiní a věc odloží nebo řízení zastaví, projedná správní delikt (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 20017, č. j. 8 As 146/2016 - 29, nebo ze dne 14. 6. 2019, č. j. 2 As 158/2018 - 40). Krajský soud sice chybně v bodě 62. uvedl, že správní orgán prvního stupně řízení zastavil, Nejvyšší správní soud však neshledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku, neboť zbylá úvaha krajského soudu je v tomto ohledu správná a odpovídá ustálené judikatuře a také požadavkům plynoucím ze zákona.

[16] Stěžovatel dále argumentoval nezákonností výroku rozhodnutí. Nejvyšší správní soud nesdílí ani tento názor stěžovatele. V usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, soud konstatoval, že „[p]okud

pokračování

správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“ V nyní posuzované věci bylo ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeno ustanovení, které porušil stěžovatel jako provozovatel vozidla (§ 10 odst. 3 zákona o silničním provozu), a skutková podstata správního deliktu, kterou svým jednáním naplnil (§ 125f odst. 1 zákona o silničním provozu). Skutková podstata přestupku, jehož znaky vykazovalo jednání nezjištěného řidiče [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona o silničním provozu], ve výroku uvedena nebyla. Na rozdíl od věci posuzované rozšířeným senátem byla však v nynější věci skutková podstata přestupku a porušená ustanovení uvedena v odůvodnění rozhodnutí (str. 2 a 3). Rovněž skutek, jímž došlo ke spáchání přestupku, byl ve výroku rozhodnutí nezaměnitelně vymezen, na rozdíl od věci posuzované rozšířeným senátem. Neuvedení výše uvedených ustanovení zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí je tedy vadou, tato vada však s ohledem na shora uvedené není takové intenzity, aby měla vliv na zákonnost rozhodnutí (srov. k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2019, č. j. 9 As 130/2018 - 41).

[17] Nesouhlas stěžovatele a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na internet vyjádřený v kasační stížnosti se mívá s rozhodovacími důvody krajského soudu a s předmětem jejího přezkumu. Jedná se o porozsudkovou agendu, a proto Nejvyšší správní soud ve stručnosti odkazuje na své usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161: „Pokud se Mgr. Václav Voříšek cítí být ‚sekundárně viktimizován‘, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1, věty druhé, s. ř. s. zamítl.

[19] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti mezi účastníky rozhodl Nejvyšší správní soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by měl procesně úspěšný žalovaný, kterému však v řízení o kasační stížnosti nevznikly takové náklady, které by přesahovaly běžný rámec jeho úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. ledna 2021

JUDr. Radan Malík
předseda senátu